

Arrest

nr. 90 667 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat O. PIRARD en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, verklaart dat op 26 oktober 2004 gewapende mannen jullie woning binnenvielen. Uw man en zoon werden meegenomen. Uw broer, I. (...) kon hen vrijkopen. Uw man en broer werden ervan beschuldigd rebellen te zijn. Uw man en zoon gingen naar familie in Ingoesjetië. U bleef in Grozny en enkele nachten later vielen mannen opnieuw uw woning binnen. Ze waren op zoek naar uw man en zoon. De volgende dag ging u naar, Malgobek, Ingoesjetië. U vroeg samen met uw zoon, T. T. (...) (OV X) asiel aan in België op 2 december 2004. Uw man bleef in Ingoesjetië achter omwille van financiële en gezondheidsredenen. Hij verborg zich

op verschillende familieadressen. Eind 2006 kwam uw man naar België. Een week later overleed hij op 7 januari 2007 ten gevolge van een hartaanval.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich baseert op dezelfde problemen als die aangehaald door uw zoon, T. T. (...) (O.V. 5.692.772). In het kader van de door uw zoon ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, omwille van het gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaarde asielmotieven. Deze beslissing werd deels gebaseerd op tegenstrijdigheden tussen uw beider verklaringen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vervolgingsvrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing in hoofde van uw zoon werd gemotiveerd als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Er werden echter vaststellingen van ongeloofwaardigheid gedaan, zodanig dat in uw hoofde geen aannemelijke vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld.

Allereerst moet erop worden gewezen dat u met name over meerdere bewijsstukken, en het vermeende onvermogen om deze voor te leggen in het kader van uw asielprocedure, tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Ten eerste, wat betreft uw verklaringen over uw paspoort komt een ernstige tegenstrijdigheid voor tussen uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het CGVS. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor (CGVS, dd. 25.01.2005 (CGVS I), p. 3) dat u een intern sovjetpaspoort had en u uw paspoort niet terug kreeg van de smokkelaar. Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u (dd. 26.10.2005 (CGVS II), p. 1, 2) dat u een intern Russisch paspoort had en u dit afgaf aan de smokkelaar. Uw sovjetpaspoort had u voordien ingeruild voor een Russisch paspoort. Sinds de omruiling was u niet meer in het bezit van uw sovjetpaspoort. U werd tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS II, p. 11-12) maar bevestigde louter uw versie van dit tweede gehoor, waarmee de tegenstrijdigheid niet is opgeheven. Tijdens uw derde gehoor door het CGVS (CGVS dd. 12.04.12 (CGVS 3), p. 3) verklaarde u niet meer te weten of het laatste binnenlands paspoort nu een sovjetpaspoort dan wel een Russisch paspoort was. Gezien het belang van een paspoort als bewijs van identiteit, staatsburgerschap en woonplaats, kan deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen niet worden aanvaard.

Ten tweede, zowel uw moeder als u zelf verklaarde dat, behalve de binnenlandse paspoorten, vrijwel alle documenten in Tsjetsjenië waren vernietigd. Over de omstandigheden waarin deze documenten waren verloren gegaan spreekt u elkaar tegen. In het tweede gehoor door het CGVS verklaarde u nog dat alle documenten zijn verloren gegaan in een brand nadat u de regio verlaten had (CGVS II, p. 9-10: arrestatie 26.10.04; vrijkoop/vertrek naar Ingoesjetie). U legde in concreto uit dat het familiehuis in het verleden – u kon zich niet meer herinneren of dit tijdens de eerste dan wel tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog was – was gebombardeerd, dat de familie daarna één kamer had gerenoveerd en bewoond, en dat deze kamer, met daarin dus alle documenten, was afgebrand na de vlucht van oktober 2004. Uw moeder verklaarde echter in haar tweede asielgehoor door het CGVS dat alle documenten behalve de paspoorten werden vernietigd in een bombardement, nog voor de vlucht in oktober 2004. Daarna had de familie één kamer gerenoveerd en bewoond (CGVS II moeder, p. 1-3). In het eerste gehoor door het CGVS had uw moeder nog verklaard dat alle documenten waren verloren gegaan bij een bombardement ergens in 1999 (CGVS I moeder, p. 18). Uw moeder werd tijdens het tweede gehoor door het CGVS geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid (CGVS

II moeder, p. 4-5) maar had hiervoor geen verklaring: zij had geen uitleg voor uw verklaringen en hield er tegelijk rekening mee dat zij zelf zich zou hebben vergist. Een vergissing over het verlies van een aanzienlijk aantal identiteitsdocumenten van meerdere gezinsleden in het kader van een ingrijpende gebeurtenis als een brand en/of bombardement kan echter niet worden aangenomen, zelfs niet na verloop van meerdere jaren sedert de feiten in kwestie. Deze vaststellingen leiden er dan ook toe te oordelen dat uw beider verklaringen voor het niet kunnen voorleggen van bewijselementen in het kader van uw asielaanvraag bedrieglijk zijn.

Bevestiging van de vaststelling van bedrieglijkheid aangaande de beschikbaarheid van bewijselementen wordt gevonden in verklaringen van uw moeder en u over uw rijbewijs. Zo verklaarde u tijdens uw derde en laatste gehoor door het CGVS dat uw vader, toen hij naar België was gekomen eind 2006, uw Russisch rijbewijs had meegebracht. U bent dit rijbewijs intussen echter ongeveer een jaar voor dit laatste asielgehoor (dd. 12.04.12) verloren (CGVS III, p. 11). Deze verklaring op zich is al strijdig met uw verklaring van het voorgaande asielgehoor dat uw rijbewijs samen met andere documenten is vernietigd bij voornoemde brand in de familiewoning in Tsjetsjenië (CGVS II, p. 9-10). Beide versies zijn sowieso strijdig met de verklaringen van uw moeder bij haar derde en laatste asielgehoor (CGVS III moeder, p. 8-9), namelijk dat uw Russisch rijbewijs op uw thuisadres in Verviers ligt, en dat u voor uw vertrek naar het Commissariaat-generaal voor uw asielgehoor op 12.04.12 zich afvroeg of u al dan niet dit rijbewijs zou meenemen naar het asielgehoor. U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS III, p. 11) maar bleef bij uw verklaring dat uw rijbewijs verloren is gegaan, waarmee de tegenstrijdigheid blijft bestaan.

Daarenboven werden er vaststellingen gedaan die ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees jegens uw herkomstland.

Zo blijkt dat noch u noch uw moeder enige informatie hebben over de lotgevallen van uw vader nadat uw moeder en u de noordelijke Kaukasus waren ontvlucht in november 2004. Zo weten noch uw moeder noch u zelf in concreto waar uw vader zich in de daaropvolgende jaren heeft verborgen. U zelf wist niet meer dan dat uw vader zich in de periode tussen november 2004 en eind 2006, toen uw vader naar België was gekomen, verborgen had op verschillende adressen van niet nader gekende verre familie, maar ook elders. U kon zich evenmin herinneren of uw vader zich in Ingoesjetië had verborgen of elders (CGVS III, p. 6). Ook uw moeder wist hierover vrijwel niets. Zij wist enkel te vertellen dat uw vader zich in voornoemde periode bij niet nader gekende familie had opgehouden, meestal in Tsjetsjenië, maar ook elders (CGVS III moeder, p. 4). Zij wist ook niet of uw vader contact had met haar broer, uw oom I. (...), met wie jullie beiden wel contact onderhielden vanuit België.

Bovendien hadden noch uw moeder noch u concrete informatie over vervolgingsproblemen die uw vader in de periode 2004-2006 zou hebben gekend. U zelf kon, ofschoon u verklaarde dat uw vader zich al die jaren heeft moeten verbergen voor militairen en Kadyrovtsy, die om hem te vinden langsgingen bij vrienden en familie, niet de minste uitleg geven over concrete feitelijke pogingen van deze instanties om uw vader gedurende die jaren te vinden (CGVS III, p. 6). Ook uw moeder beschikte op dit punt niet over enige feitelijke informatie. Zij had hiertoe ook geen enkele navraag gedaan bij haar broer I. (...) in Tsjetsjenië (CGVS III moeder, p. 6). Dergelijke onwetendheid en nalatigheid om aan deze onwetendheid enigszins te verhelpen, kan niet geloofwaardig worden genoemd gezien enige concrete informatie over de verdere lotgevallen van uw vader in Tsjetsjenië essentieel is voor de verdere inschatting van uw eigen vervolgingsvrees.

In dit kader is het ook niet zonder belang erop te wijzen dat het Commissariaat-generaal beschikt over informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken, informatie waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, waaruit blijkt dat bij de door uw moeder en u ingediende aanvraag tot regularisatie van verblijf overeenkomstig Art. 9ter van de Vreemdelingenwet een kopie werd gevoegd van een rijbewijs op naam van uw vader. Uit de kopie van dit document blijkt dat het werd uitgegeven in 2006 in de regio Rostov. Het kan in dit kader weinig aannemelijk worden genoemd dat iemand die luidens uw verklaringen zich gedurende twee jaar diende te verbergen voor diverse overheidsdiensten niettemin een rijbewijs zou verkrijgen vanwege instanties in de stad Rostov. U werd met deze anomalie geconfronteerd (CGVS III, p. 11-12). U repliceerde dat in Rusland alles te koop is en dat bijgevolg het mogelijk is dat uw vader dit rijbewijs via een steekpenning had verkregen. Deze poging tot uitleg verklaart alvast niet waarom uw vader, die zich voor autoriteiten (CGVS III, p. 6, vragenlijst dd.03.06.05, p. 8, 9: Russische militairen en Kadyrovtsy) diende te verbergen op plaatsen die u niet eens duidelijk kan benoemen, nood zou hebben aan een al dan niet clandestien verkregen rijbewijs op zijn eigen naam.

Ook over de stand van uw eigen vervolgingsprobleem in Tsjetsjenië toont u zich onaannemelijk weinig geïnformeerd. Zo verklaarde u tijdens uw laatste asielgehoor dat uw oom I. (...) u een half jaar geleden zou hebben gemeld dat mensen die hij kende bij de overheid hem duidelijk hadden gemaakt dat u nog steeds wordt gezocht (CGVS III, p. 7). Over deze bronnen wist u dan weer niets. U wist niets over hun identiteit, wist niet bij welke overheidsdienst deze bronnen zouden zijn tewerkgesteld.

Dergelijke vaagheid is onaannemelijk gezien het belang van deze informatie voor uw eigen inschatting van de evolutie van uw vervolgingsproblemen na verloop van meerdere jaren. Volledigheidshalve zij erop gewezen dat deze verklaring door u in schril contrast staat met de verklaring van uw moeder dat de laatste informatie die zij had gekregen van haar broer, uw oom I. (...), aangaande uw vervolgingsproblemen nog dateert van voor het bezoek van uw vader aan België, eind 2006. Toen zou uw oom I. (...) haar hebben verteld dat er bij de bureaus naar jullie was gevraagd, ze wist niet door wie, ze vermoedde door Russische federale diensten. Daarna heeft ze niets meer vernomen van haar broer in verband met uw vervolgingsproblemen, allicht omdat haar broer haar niet wilde verontrusten (CGVS III moeder, p. 7). Gezien het belang van dergelijke actuele informatie over uw asielproblemen in uw herkomstregio, gezien zowel de asielaanvraag van u als ook die van uw moeder deels afhankelijk zijn van actuele informatie over uw asielproblemen, kan het niet aannemelijk worden genoemd dat de laatste informatie die uw moeder bezit aangaande uw problemen dateert van 2006, terwijl u zelf nog in 2011 van dezelfde familiale bron verdere informatie zou hebben bekomen, waar uw moeder geen weet van zou hebben.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te oordelen dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees. Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde vadeschapsattest is niet van aard dat het vermogen bovenstaande vaststellingen te beïnvloeden. Dit document bevat enkel informatie aangaande de vaderschapsband van uw vader jegens u. De neergelegde overlijdensverklaring en kostenbewijzen met betrekking tot het overlijden van uw vader leveren informatie aangaande het overlijden van uw vader in België, zonder enige verwijzing naar de verklaarde asielmotieven.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Een beslissing tot erkenning als vluchteling kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een lange behandelingstermijn van uw asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is enkel bevoegd uw risico op vervolging te beoordelen. Voor de beoordeling van het risico op vervolging is een lange asielprocedure niet relevant. Indien u het element van de eventuele lange duur van de behandeling van uw asielaanvraag wenst op te werpen als element voor het bekomen van een verblijfsvergunning dan moet u zich wenden via de door de Vreemdelingenwet voorziene procedure tot de bevoegde overheidsinstantie.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan de asielaanvraag van haar zoon, T. T., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 101 367. Ook de nachtelijke inval waarvan verzoekende partij nog het slachtoffer werd, betrof een zoektocht van de autoriteiten naar haar zoon en haar echtgenoot. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar zoon tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 20 juni 2012.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 90 666 van 29 oktober 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan T. T. Het arrest genomen in hoofde van de zoon van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense afkomst te zijn. U woonde in Grozny. Op 26 oktober 2004 werd u thuis meegenomen door gewapende personen. U werd onder druk gezet om te bekennen een rebel te zijn. Er werd een schijnexecutie voor u geënceneerd. U werd fysiek mishandeld. U bent bij bewustzijn gekomen in een put. U werd 1 nacht opgesloten waarna u werd vrijgekocht door uw oom langs moederskant, I. (...). U vernam van uw moeder dat uw vader dezelfde avond van uw arrestatie ook was opgepakt. Uw oom had later die dag ook uw vader vrijgekocht. I. (...) bracht u en uw vader naar familie die in Ingoesjetië woonde. Enkele dagen later kwam ook uw moeder naar Ingoesjetië. Ze vertelde u dat de militairen opnieuw jullie huis waren binnengevallen. Ze waren op zoek naar uw vader en u. Uw moeder werd daarbij bedreigd. U verliet Ingoesjetië op 27 november 2004. U vroeg, samen met uw moeder, T. S. (...) (OV 5.692.764), asiel aan in België op 2 december 2004. Uw vader bleef achter omwille van financiële en gezondheidsredenen. Hij verborg zich op verschillende familieadressen. Intussen werd er door militairen nog steeds naar jullie gevraagd bij familie en kennissen.

Eind 2006 kwam uw vader naar België. Een week later overleed uw vader op 7 januari 2007 ten gevolge van een hartaanval.

Een half jaar geleden had u contact met uw oom I. (...) in Tsjetsjenië. U gaf hem te kennen dat u ernaar verlangde terug te keren naar Tsjetsjenië. Hij ried u dit af en meldde u van bronnen binnen het Kadyrovregime te hebben vernomen dat u nog steeds wordt gezocht.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: een vaderschapsattest, een overlijdensverklaring en kostenbewijzen met betrekking tot het overlijden van uw vader.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Er werden echter vaststellingen van ongeloofwaardigheid gedaan, zodanig dat in uw hoofde geen aannemelijke vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld.

Allereerst moet erop worden gewezen dat u met name over meerdere bewijsstukken, en het vermeende onvermogen om deze voor te leggen in het kader van uw asielprocedure, tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Ten eerste, wat betreft uw verklaringen over uw paspoort komt een ernstige tegenstrijdigheid voor tussen uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het CGVS. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor (CGVS, dd. 25.01.2005 (CGVS I), p. 3) dat u een intern sovjetpaspoort had en u uw paspoort niet terug kreeg van de smokkelaar. Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u (dd. 26.10.2005 (CGVS II), p. 1, 2) dat u een intern Russisch paspoort had en u dit afgaf aan de smokkelaar. Uw sovjetpaspoort had u voordien ingeruild voor een Russisch paspoort. Sinds de omruiling was u niet meer in het bezit van uw sovjetpaspoort. U werd tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS II, p. 11-12) maar bevestigde louter uw versie van dit tweede gehoor, waarmee de tegenstrijdigheid niet is opgeheven. Tijdens uw derde gehoor door

het CGVS (CGVS dd. 12.04.12 (CGVS 3), p. 3) verklaarde u niet meer te weten of het laatste binnenlands paspoort nu een sovjetpaspoort dan wel een Russisch paspoort was. Gezien het belang van een paspoort als bewijs van identiteit, staatsburgerschap en woonplaats, kan deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen niet worden aanvaard.

Ten tweede, zowel uw moeder als u zelf verklaarde dat, behalve de binnenlandse paspoorten, vrijwel alle documenten in Tsjetsjenië waren vernietigd. Over de omstandigheden waarin deze documenten waren verloren gegaan spreekt u elkaar tegen. In het tweede gehoor door het CGVS verklaarde u nog dat alle documenten zijn verloren gegaan in een brand nadat u de regio verlaten had (CGVS II, p. 9-10: arrestatie 26.10.04; vrijkoop/vertrek naar Ingoesjetie). U legde in concreto uit dat het familiehuis in het verleden – u kon zich niet meer herinneren of dit tijdens de eerste dan wel tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog was – was gebombardeerd, dat de familie daarna één kamer had gerenoveerd en bewoond, en dat deze kamer, met daarin dus alle documenten, was afgebrand na de vlucht van oktober 2004. Uw moeder verklaarde echter in haar tweede asielgehoor door het CGVS dat alle documenten behalve de paspoorten werden vernietigd in een een bombardement, nog voor de vlucht in oktober 2004. Daarna had de familie één kamer gerenoveerd en bewoond (CGVS II moeder, p. 1-3). In het eerste gehoor door het CGVS had uw moeder nog verklaard dat alle documenten waren verloren gegaan bij een bombardement ergens in 1999 (CGVS I moeder, p. 18). Uw moeder werd tijdens het tweede gehoor door het CGVS geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid (CGVS II moeder, p. 4-5) maar had hiervoor geen verklaring: zij had geen uitleg voor uw verklaringen en hield er tegelijk rekening mee dat zij zelf zich zou hebben vergist. Een vergissing over het verlies van een aanzienlijk aantal identiteitsdocumenten van meerdere gezinsleden in het kader van een ingrijpende gebeurtenis als een brand en/of bombardement kan echter niet worden aangenomen, zelfs niet na verloop van meerdere jaren sedert de feiten in kwestie. Deze vaststellingen leiden er dan ook toe te oordelen dat uw beider verklaringen voor het niet kunnen voorleggen van bewijselementen in het kader van uw asielaanvraag bedrieglijk zijn.

Bevestiging van de vaststelling van bedrieglijkheid aangaande de beschikbaarheid van bewijselementen wordt gevonden in verklaringen van uw moeder en u over uw rijbewijs. Zo verklaarde u tijdens uw derde en laatste gehoor door het CGVS dat uw vader, toen hij naar België was gekomen eind 2006, uw Russisch rijbewijs had meegebracht. U bent dit rijbewijs intussen echter ongeveer een jaar voor dit laatste asielgehoor (dd. 12.04.12) verloren (CGVS III, p. 11). Deze verklaring op zich is al strijdig met uw verklaring van het voorgaande asielgehoor dat uw rijbewijs samen met andere documenten is vernietigd bij voornoemde brand in de familiewoning in Tsjetsjenië (CGVS II, p. 9-10). Beide versies zijn sowieso strijdig met de verklaringen van uw moeder bij haar derde en laatste asielgehoor (CGVS III moeder, p. 8-9), namelijk dat uw Russisch rijbewijs op uw thuisadres in Verviers ligt, en dat u voor uw vertrek naar het Commissariaat-generaal voor uw asielgehoor op 12.04.12 zich afvroeg of u al dan niet dit rijbewijs zou meenemen naar het asielgehoor. U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS III, p. 11) maar bleef bij uw verklaring dat uw rijbewijs verloren is gegaan, waarmee de tegenstrijdigheid blijft bestaan.

Daarenboven werden er vaststellingen gedaan die ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees jegens uw herkomstland.

Zo blijkt dat noch u noch uw moeder enige informatie hebben over de lotgevallen van uw vader nadat uw moeder en u de noordelijke Kaukasus waren ontvlucht in november 2004. Zo weten noch uw moeder noch u zelf in concreto waar uw vader zich in de daaropvolgende jaren heeft verborgen. U zelf wist niet meer dan dat uw vader zich in de periode tussen november 2004 en eind 2006, toen uw vader naar België was gekomen, verborgen had op verschillende adressen van niet nader gekende verre familie, maar ook elders. U kon zich evenmin herinneren of uw vader zich in Ingoesjetie had verborgen of elders (CGVS III, p. 6). Ook uw moeder wist hierover vrijwel niets. Zij wist enkel te vertellen dat uw vader zich in voornoemde periode bij niet nader gekende familie had opgehouden, meestal in Tsjetsjenië, maar ook elders (CGVS III moeder, p. 4). Zij wist ook niet of uw vader contact had met haar broer, uw oom I. (...), met wie jullie beiden wel contact onderhielden vanuit België.

Bovendien hadden noch uw moeder noch u concrete informatie over vervolgingsproblemen die uw vader in de periode 2004-2006 zou hebben gekend. U zelf kon, ofschoon u verklaarde dat uw vader zich al die jaren heeft moeten verbergen voor militairen en Kadyrovtsy, die om hem te vinden langsgingen bij vrienden en familie, niet de minste uitleg geven over concrete feitelijke pogingen van deze instanties om uw vader gedurende die jaren te vinden (CGVS III, p. 6). Ook uw moeder beschikte op dit punt niet over enige feitelijke informatie. Zij had hiertoe ook geen enkele navraag gedaan bij haar broer I. (...) in Tsjetsjenië (CGVS III moeder, p. 6). Dergelijke onwetendheid en nalatigheid om aan deze onwetendheid enigszins te verhelpen, kan niet geloofwaardig worden genoemd gezien enige concrete informatie over de verdere lotgevallen van uw vader in Tsjetsjenië essentieel is voor de verdere inschatting van uw eigen vervolgingsvrees.

In dit kader is het ook niet zonder belang erop te wijzen dat het Commissariaat-generaal beschikt over informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken, informatie waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, waaruit blijkt dat bij de door uw moeder en u ingediende aanvraag tot regularisatie van verblijf overeenkomstig Art. 9ter van de Vreemdelingenwet een kopie werd gevoegd van een rijbewijs op naam van uw vader. Uit de kopie van dit document blijkt dat het werd uitgegeven in 2006 in de regio Rostov. Het kan in dit kader weinig aannemelijk worden genoemd dat iemand die luidens uw verklaringen zich gedurende twee jaar diende te verbergen voor diverse overheidsdiensten niettemin een rijbewijs zou verkrijgen vanwege instanties in de stad Rostov. U werd met deze anomalie geconfronteerd (CGVS III, p. 11-12). U repliceerde dat in Rusland alles te koop is en dat bijgevolg het mogelijk is dat uw vader dit rijbewijs via een steekpenning had verkregen. Deze poging tot uitleg verklaart alvast niet waarom uw vader, die zich voor autoriteiten (CGVS III, p. 6, vragenlijst dd.03.06.05, p. 8, 9: Russische militairen en Kadyrovtsy) diende te verbergen op plaatsen die u niet eens duidelijk kan benoemen, nood zou hebben aan een al dan niet clandestien verkregen rijbewijs op zijn eigen naam.

Ook over de stand van uw eigen vervolgingsprobleem in Tsjetsjenië toont u zich onaannemelijk weinig geïnformeerd. Zo verklaarde u tijdens uw laatste asielgehoor dat uw oom I. (...) u een half jaar geleden zou hebben gemeld dat mensen die hij kende bij de overheid hem duidelijk hadden gemaakt dat u nog steeds wordt gezocht (CGVS III, p. 7). Over deze bronnen wist u dan weer niets. U wist niets over hun identiteit, wist niet bij welke overheidsdienst deze bronnen zouden zijn tewerkgesteld. Dergelijke vaagheid is onaannemelijk gezien het belang van deze informatie voor uw eigen inschatting van de evolutie van uw vervolgingsproblemen na verloop van meerdere jaren. Volledigheidshalve zij erop gewezen dat deze verklaring door u in schril contrast staat met de verklaring van uw moeder dat de laatste informatie die zij had gekregen van haar broer, uw oom I. (...), aangaande uw vervolgingsproblemen nog dateert van voor het bezoek van uw vader aan België, eind 2006. Toen zou uw oom I. (...) haar hebben verteld dat er bij de bureaus naar jullie was gevraagd, ze wist niet door wie, ze vermoedde door Russische federale diensten. Daarna heeft ze niets meer vernomen van haar broer in verband met uw vervolgingsproblemen, allicht omdat haar broer haar niet wilde verontrusten (CGVS III moeder, p. 7). Gezien het belang van dergelijke actuele informatie over uw asielproblemen in uw herkomstregio, gezien zowel de asielaanvraag van u als ook die van uw moeder deels afhankelijk zijn van actuele informatie over uw asielproblemen, kan het niet aannemelijk worden genoemd dat de laatste informatie die uw moeder bezit aangaande uw problemen dateert van 2006, terwijl u zelf nog in 2011 van dezelfde familiale bron verdere informatie zou hebben bekomen, waar uw moeder geen weet van zou hebben.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te oordelen dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees. Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde vadeschapsattest is niet van aard dat het vermag bovenstaande vaststellingen te beïnvloeden. Dit document bevat enkel informatie aangaande de vaderschapsband van uw vader jegens u. De neergelegde overlijdensverklaring en kostenbewijzen met betrekking tot het overlijden van uw vader leveren informatie aangaande het overlijden van uw vader in België, zonder enige verwijzing naar de verklaarde asielmotieven.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Een beslissing tot erkenning als vluchteling kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een lange behandelingstermijn van uw asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is enkel bevoegd uw risico op vervolging te beoordelen. Voor de beoordeling van het risico op vervolging is een lange asielprocedure niet relevant. Indien u het element van de eventuele lange duur van de behandeling van uw asielaanvraag wenst op te werpen als element voor het bekomen van een verblijfsvergunning dan moet u zich wenden via de door de Vreemdelingenwet voorziene procedure tot de bevoegde overheidsinstantie.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. Waar verzoekende partij anderhalve pagina citeert uit het Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 42 028 van 20 april 2010, zonder evenwel te expliciteren in welke mate dit dient betrokken te worden op onderhavige asielaanvraag, wijst de Raad erop dat aan een arrest van de Raad geen precedentswaarde kan worden toegekend daar elke asielaanvraag individueel dient te worden beoordeeld rekening houdende met de specifieke gegevens van elk dossier en in het licht van de op dat ogenblik bekende situatie in het land van herkomst.

2.2.3. Aangaande het uiterst summier hernemen door verzoekende partij van het reeds eerder voorgehouden asielrelaas, met name dat zij op 26 oktober 2004 bij haar thuis werd meegenomen door gewapende personen, zij fysiek werd mishandeld en een nacht werd opgesloten, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat de verklaringen over haar paspoort, de omstandigheden waarin de documenten in Tsjetsjenië werden vernield en de verkrijging van het rijbewijs in Rostov absoluut niet de kern van haar asielrelaas uitmaken.

2.2.4.2. De Raad merkt evenwel op dat het afleggen van flagrante tegenstrijdige verklaringen over identiteitsdocumenten en vooral over de reden waarom deze niet meer aan de Belgische asielinstanties kunnen worden voorgelegd wel degelijk de kern uitmaken van de beoordeling van de asielaanvraag daar deze documenten toelaten een correct beeld te krijgen over de afkomst en verblijfplaats van verzoekende partij en haar moeder en aldus hun asielaanvraag in dit licht te beoordelen.

Ook het verkrijgen van een rijbewijs anno 2006 door de vader van verzoekende partij in Rostov, dat verwerende partij aanmerkt als niet aannemelijk voor iemand die gedurende twee jaar diende onder te duiken voor de autoriteiten, moet om deze reden als essentieel worden aangemerkt in het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Immers hypothekeert het gegeven dat de vader van verzoekende partij zich tijdens zijn periode van onderduiken, al dan niet rechtstreeks en dus met kans op detectie louter voor het bekomen van een rijbewijs, tot de autoriteiten heeft gewend de

geloofwaardigheid van het relaas dat verzoekende partij en haar vader gedurende jaren door dezelfde autoriteiten zouden worden geïnterviewd en vervolgd wegens vermeende banden met de rebellen. Ook dit gegeven is derhalve van wezenlijk belang.

2.2.5. Waar verzoekende partij betoogt dat betreffende de kern van haar asielrelaas geen tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen afgelegd tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal werden vastgesteld, herhaalt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het volstrekt niet geïnformeerd zijn over de lotgevallen van haar vader, die als enige gedurende jaren de voorgehouden vervolging wegens vermeende banden met de rebellen heeft moeten ondergaan, en over diens concrete vervolgingsproblemen, het zich toch wenden tot de autoriteiten louter voor het bekomen van een rijbewijs hoewel wordt voorgehouden gedurende jaren een clandestien en ondergedoken bestaan te hebben gehad in hoofde van de vader van verzoekende partij en het niet geïnformeerd zijn over de huidige stand van de vervolgingsproblemen verhinderen terecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vervolgingsproblematiek waarbij zowel zij als haar vader om reden van banden met de rebellen worden geïnterviewd enig geloof te hechten.

2.2.6. Wat betreft de bewering van verzoekende partij dat geen rekening werd gehouden met de mededeling van haar oom, I., een half jaar geleden, dat mensen bij de overheid hem hadden duidelijk gemaakt dat zij nog steeds wordt gezocht, stelt de Raad vast dat dit betoog feitelijke grondslag mist. Immers motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: "Ook over de stand van uw eigen vervolgingsprobleem in Tsjetsjenië toont u zich onaannemelijk weinig geïnformeerd. Zo verklaarde u tijdens uw laatste asielgehoor dat uw oom I. (...) u een half jaar geleden zou hebben gemeld dat mensen die hij kende bij de overheid hem duidelijk hadden gemaakt dat u nog steeds wordt gezocht (CGVS III, p. 7). Over deze bronnen wist u dan weer niets. U wist niets over hun identiteit, wist niet bij welke overheidsdienst deze bronnen zouden zijn tewerkgesteld. Dergelijke vaagheid is onaannemelijk gezien het belang van deze informatie voor uw eigen inschatting van de evolutie van uw vervolgingsproblemen na verloop van meerdere jaren. Volledigheidshalve zij erop gewezen dat deze verklaring door u in schril contrast staat met de verklaring van uw moeder dat de laatste informatie die zij had gekregen van haar broer, uw oom I. (...), aangaande uw vervolgingsproblemen nog dateert van voor het bezoek van uw vader aan België, eind 2006. Toen zou uw oom I. (...) haar hebben verteld dat er bij de bureaus naar jullie was gevraagd, ze wist niet door wie, ze vermoedde door Russische federale diensten. Daarna heeft ze niets meer vernomen van haar broer in verband met uw vervolgingsproblemen, allicht omdat haar broer haar niet wilde verontrusten (CGVS III moeder, p. 7). Gezien het belang van dergelijke actuele informatie over uw asielproblemen in uw herkomstregio, gezien zowel de asielaanvraag van u als ook die van uw moeder deels afhankelijk zijn van actuele informatie over uw asielproblemen, kan het niet aannemelijk worden genoemd dat de laatste informatie die uw moeder bezit aangaande uw problemen dateert van 2006, terwijl u zelf nog in 2011 van dezelfde familiale bron verdere informatie zou hebben bekomen, waar uw moeder geen weet van zou hebben." Verwerende partij heeft dit gegeven derhalve duidelijk in overweging genomen, doch desbetreffende motivering wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.7. Gelet op het voorgaande, kan worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. De status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan haar bijgevolg niet worden toegekend.

2.2.8. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij desbetreffende motivering van verwerende partij totaal ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.“

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT